

hjælpe mennesker i nød, og det gør vi ved at føre en ansvarlig og næstekærlig politik.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Det er i virkeligheden en besynderlig oplevelse at starte på denne førstebehandling, for længe inden vi begyndte på førstebehandlingen, kunne man læse på Ritzau, at regeringen overhovedet ikke vil stille ultimative krav til Venstre og De Konservative om udlændingepakken. Det tyder på, at der allerede er planer om, hvem man vil indgå forlig med, og at meget af det, vi foretager os nu, er et spil for galleriet. Men jeg vil da alligevel forsøge.

Udlændingelovforslaget indeholder en lang række stramninger og præciseringer. De stramninger, der er, gælder især familiesammenføringsreglerne og udvisningsreglerne. Nu er der f.eks. ikke mere retskrav for indvandrere på at kunne blive sammenført med deres forældre over 60 år. Det er ren symbolik, man er inde på her, for reglerne er jo i forvejen så vanskelige, at kun ganske få indvandrere benytter sig af dem.

Man kan sige, at det, vi laver her, er et lille skridt for Danmark – det er nemlig under 100 mennesker om året, der har denne mulighed – men det er et kæmpeskridt for de mennesker, der bliver berørt. Desuden er det bare et af mange eksempler på, at man indfører forskellige regler for forskellige grupper, der har lovligt ophold i Danmark.

Så indføres der i loven et forbud mod ophold for folk, der har indgået proformaægteskaber. Det er jo noget, der allerede er forbudt. Det er igen ren symbolik. Det, man så gør i loven, er, at man indfører en lang række muligheder for at lave dyneløfteri og snage i folks privatliv både nu og før.

Der indføres et forbud mod at få ophold for personer i arrangerede tvangsægteskaber. Det vil vi gerne. Vi vil gerne støtte, at man sætter ind over for tvangsægteskaber og giver opbakning, men det forudsætter jo, at mindst en af de involverede giver sig til kende og vil ud af det.

Det, man gør her, er, at man åbner op for, at politiet kan foretage afhøringer af de involverede og deres familier, hvis man har mistanke om, at der foregår et eller andet, som ikke er gået følelsesmæssigt naturligt til efter vores opfattelse. At begynde at involvere politi og lignende i denne slags sager kan give nogle kata-

strofale følger. Det er derfor, jeg allerede tidligere har efterlyst: Hvor er de socialpædagogiske initiativer, der skal til for at redde de her unge mennesker, når eller hvis familien slår hånden af dem?

I det omfang, man i loven kræver, at man skal forsørge sin ægtefælle, bemyndiges ministeren nu til at fastsætte reglerne for det. Der er i øvrigt sket nogle lempelser i loven – det kan vi kun hilse velkommen – men stadig væk er det et eksempel på, at man gør forskel på forskellige grupper med lovligt ophold.

Ifølge bemærkningerne til forslaget skal beløbet svare til, hvad parret tilsammen ville få i kontanthjælp ad normal vej. Det synes jeg er besynderligt, i betragtning af at man et andet sted i integrationsloven nemlig kan læse, at folk kan leve af integrationsydelsen. Der kan man nemlig godt leve af 5.000 kr. om måneden, hvis man er enlig, og af 7.000 kr. om måneden, hvis man er forsørger. Men hvis man vil have familiesamkvem med sin ægtefælle, regner man altså med, at det økonomiske behov er større, end hvis man er i integrationsfasen. Det hænger dårligt sammen, og det er igen et eksempel på, at man laver forskelsbehandling, hvor hovedresultatet bliver, at man generer folk.

I dag kan man få permanent ophold i de fleste tilfælde efter tre års lovligt ophold, og lovforslaget vil nu have, at man skal søge om det. Et ja til ansøgningen afhænger af, om man skønner, at den pågældende ansøger har fulgt sit integrationstilbud og ikke f.eks. pjækket den. Det er da klart, at når man laver et integrationsprogram, forventer vi også, at det foregår i samarbejde og forståelse, men det, at man overlader det til en part alene at vurdere, om folk har »bestået« deres integrationsforløb og dermed gjort sig »fortjent« til det faste ophold, mener vi er et problem i forhold til den enkeltes retssikkerhed.

Man kunne sammenligne det med, hvis det var gymnasielæreren, der alene skulle vurdere, om en stakkels gymnasieelev var egnet til at få sin studentereksamen uden censor udefra, uden eksamen, uden noget som helst, men at afgørelsen alene lå i hænderne på gymnasielæreren. Jeg kunne forestille mig mange gode grunde til, at en lærer ikke ville bryde sig om, at en eller anden elev fik sin eksamen, og jeg kunne også frygte, at nogle mennesker kunne komme i klemme i det her system.

Så indfører man nu en lang række betingelser for at få fast ophold, som ligner dem, vi i dag